

Bruno Gröning
Revolucija

u medicini

Rehabilitacija neshvaćenog

Liječnička dokumentacija
o iscjeljenju duhovnim putem

Matthias Kamp

Bruno Gröning
Revolucija u medicini

Rehabilitacija neshvaćenog

**Liječnička dokumentacija
o iscjeljenju duhovnim putem**

Matthias Kamp

Bruno Gröning
Revolucija
u medicini

REHABILITACIJA NESHVAĆENOG

LIJEČNIČKA DOKUMENTACIJA
O ISCJELJENJU DUHOVNIM PUTEM

MATTHIAS KAMP

2002 by Grete Häusler GmbH - Verlag
Rheindahlenerstr.78
D-41189 Mönchengladbach
Tel. + 49 (0) 2166/ 95 99 0-Fax. + 49 (0) 2166 / 95 99 59
E-Mail: info @ gh-verlag.de
Internet:http:/ www.gh-verlag.de

1. Izdanje 2002
ISBN 3-933344-03-4

Sva prava, kao i djelomičnog preštampavanja,
kopiranja i prevođenja na druge jezike,
izričito pripadaju izdavačkoj kući
Grete Häusler GmbH-Verlag.

Njemačko originalno izdanje:
Bruno Gröning –
Revolution in der Medizin
Rehabilitation eines Verkannten
ISBN 3-927685-20-8

Jch bin nicht, der Herrgott ist alles.
Jch will weder Geld noch Gold,
was ich will und kann allen
Menschen helfen und heilen.
Wer den Herrgott verläumdet
ist es nicht wert gehalten
zu werden.
Der größte Arzt aller Menschen
ist und bleibt unser Herrgott.

Gräfelfing den 8. Ju 49.

frömmig

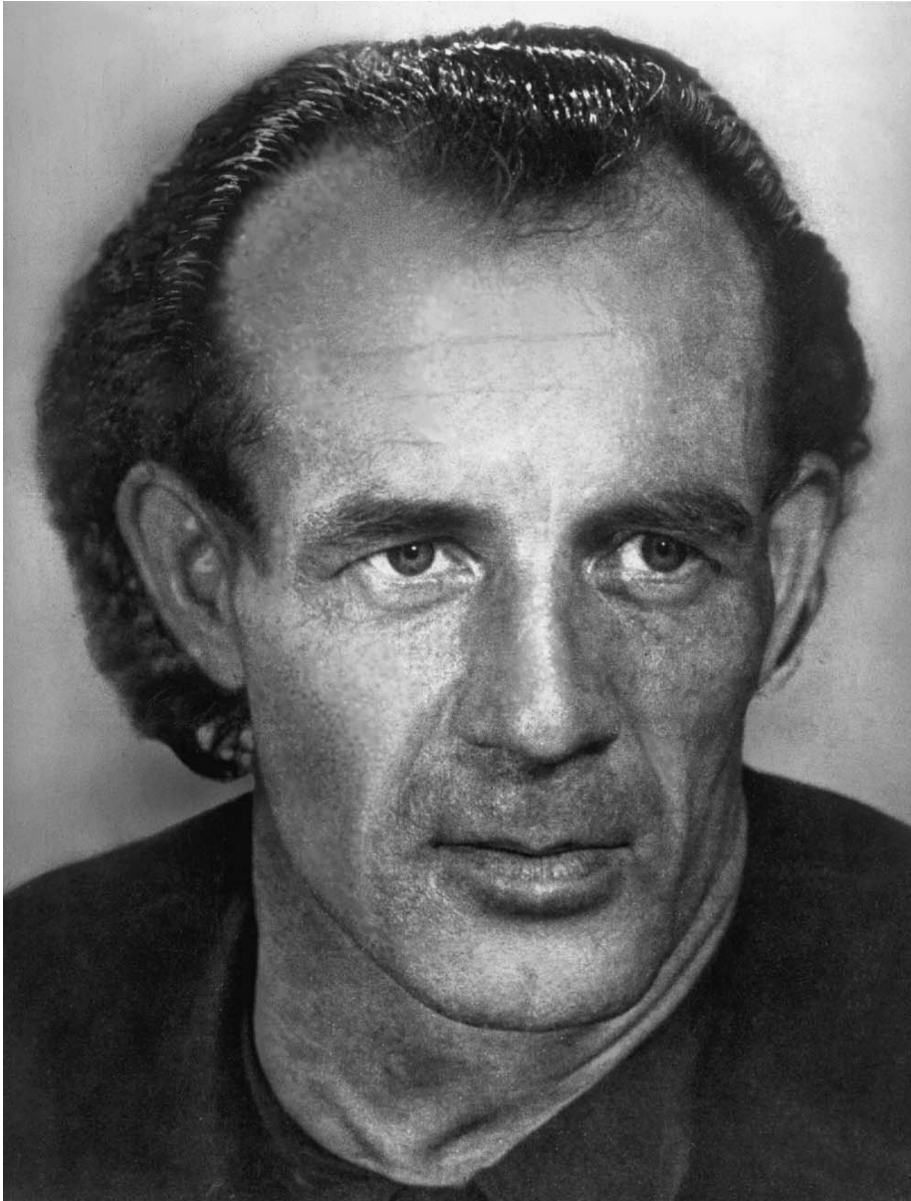
Rukopis Brune Gröninga

Ja sam ništa, Gospodin Bog je sve. Neću ni novac ni zlato. Ono što hoću i mogu jest da ljudima pomažem i da iscjeljujem. Tko kleveće Gospodina Boga, nije vrijedan da mu se pomogne.

Najveći liječnik svih ljudi jest i ostaje Gospodin Bog.

Gröning

Gräfelfing, 8.6.1949.

Bruno Gröning (1906. - 1959.)

Sadržaj

Predgovor	13
Govor Brune Gröninga 31.08.1949. na Traberhofu u Rosenheimu . . .16	
1. Neshvaćeni	19
Ne postoji neizlječivo (Es gibt kein Unheilbar)19	
Čudo iz Herforda (Das Wunder von Herford)23	
2. Ličnost Brune Gröninga	27
Neobično dijete27	
Bogat radni život32	
Gorki brak34	
Rat i zatočeništvo35	
„Ja sam samo mali božji sluga“37	
Vojska bolesnih42	
„On je bio čovjek koji je uistinu ljubio Boga“48	
„Ja nisam ništa drugo već čovjek koji je ostao sasvim prirodan“ . . .49	
Mišljenja liječnika vještaka53	
Jedno svjedočanstvo o tomu na kakvom je glasu bio Bruno Gröning . .59	
3. Učenje Brune Gröninga	63
Znanost otkrila tajnu Brune Gröninga?63	
Bruno Gröning: „Postojanje Boga je činjenica“64	
Primanje stvaralačke snage66	
Iscjeljujuća struja: sugestija ili iscjeljujuća snaga? – Faktor „X“ u radu Brune Gröninga67	
„Regulacije“ – čišćenje tijela?71	
Značaj misli u „procesu regulacije“77	
Moć misli78	
Pričanje o bolestima – velika opasnost za iscjeljenje83	
Suosjećanje umjesto sažaljenja87	
„Dalje od blebetanja i tračanja!“88	
Disciplina misli kao vrata za božansko svjetlo91	
Slušati Boga umjesto čovjeka – Povratak osjećajima92	
Učenje Brune Gröninga – put do Boga?101	
Sažetak104	
Dobro i zlo – sveta borba u čovjekovoj duši106	

Vrijeme	121
„Imaj povjerenja i vjeruj, božja snaga pomaže i iscjeljuje“	122
Ljubav, osnovni životni zakon	129
4. Rad Brune Gröninga	133
Herford i Traberhof – iscjeljenje tisuća ljudi	135
Legalizacija rada	142
Granice djelovanja	145
Kako se zbivaju iscjeljenja?	152
Iscjeljenja na daljinu	160
Neshvaćena veličina duha	167
Više razine postojanja čovjeka	173
„Kuglice od staniola“	187
5. Otpori i protusile	195
Zabrana iscjeljivanja	195
Borba za dozvolu iscjeljivanja	202
„Nesebični“ suradnici	219
Osveta nekadašnjih menadžera	229
„Otkrića“ grofa Soltikowa	250
Nevin osuđen	256
6. Zabluda suvremene medicine	261
Put u ćorsokak	262
Pokusi na životinjama – patnja milijuna životinja u službi „zdravlja“	274
Genetska tehnologija – korak u bezdan	283
Potiskivanje duha	296
Bruno Gröning sa stajališta medicine	306
Revolucija u medicini	312
7. Crkva – Izdaja Kristove poruke	317
Pohod protiv ljubavi – nemilosrdna borba „Kristovih sljedbenika“ za moć	317
Politika „Kristovih zastupnika“ na Zemlji	330
Nauk Crkve	344
Skrivena svjetlost	352

8. Nespoznata patnja – put patnje jednog neshvaćenog čovjeka	359
Šansa za čovječanstvo359
Gorka misija370
Smrt ne postoji397
9. Rad Brune Gröninga danas	405
Krug prijatelja Brune Gröninga – Djelo ljubavi prema bližnjima . . .	406

Prilog I:

Dokumentirana izvješća o iscjeljenju s liječničkim komentarom:

Iscjeljenje od:

- infantilne cerebralne pareze s izraženom tetraparezom na desnoj strani, kod Susanne Weidig (26)417
- kroničnog poliartritisa kod Dagmar de Meester (34)425
- intestinalne limfangiektazije (prirođene bolesti crijeva) kod Raimunda Schreiber (1)430
- teškoća sluha s unutarnjim uhom kod Jürgena Böhlendorfa (54)434
- bronhijalne astme, alergije, alergijske hunjavice (peludne hunjavice) kod Anne-Marie Schwabe (49)437

Prilog II:

Predavanje Brune Gröninga 1957. godine u Plochingenu441
--	------

Prilog III:

Komentari uz tekst461
--------------------------	------

Prilog IV:

Literatura483
------------------	------

Predgovor

Sve je veći broj ljudi koji ne mogu naći iscjeljenje putem konvencionalne medicine i tragaju za novim putovima kojima bi ponovno zadobili svoje zdravlje. Tu se ne radi samo o sve većem interesu za prirodnu medicinu. I iscjeljivanje duhovnim putem zadobiva sve veću pažnju, a što je u javnoj diskusiji dugo godina bilo tabu tema. S druge strane se međutim u medijima susreću također stalni negativni prikazi te tematike u kojima se većinom bez razlika, na osnovu pojedinačnih slučajeva, stavlja u pitanje sam fenomen duhovnog iscjeljivanja.

Zbog mnoštva mišljenja, kojima većinom nedostaje osnovno poznavanje te oblasti i koja se često iznose u polemičkom obliku, neizbježno je potreban stručan prikaz. Upravo ta sve veća kriza modernog sistema zdravstva, čiji su troškovi posljednjih desetljeća naprosto eksplodirali, uz istovremeno rapidan porast broja bolesnih, ne ostavlja prostora za jednu svjetonazornu polemiku, već zahtijevaju odlučno djelovanje odgovorno svjesnih krugova u interesu bolesnika.

Prema načelu „tko liječi – u pravu je“ već je krajem pedesetih godina 200 bolnica „Nacionalne zdravstvene službe“ otvorilo u Velikoj Britaniji svoja vrata iscjeljivanju duhovnim putem. Danas postoji već oko 1800 bolnica koje dozvoljavaju rad duhovnih iscjelitelja.¹ Britanska liječnička komora je već prije nekoliko desetljeća priznala u jednom komentaru da je

„duhovnim putem došlo do ozdravljivanja koja se ne mogu objasniti medicinskom znanošću“.²

Suprotno situaciji u Velikoj Britaniji Njemačka se u pogledu prihvaćanja iscjeljivanja duhovnim putem doima u krugovima vlade i službene znanosti još uvijek poput zemlje u razvoju. Pojam duhovnog iscjeljivanja ne pojavljuje se u njemačkom zakonodavstvu. Duhovni iscjelitelj kao takav nije pravno priznat. Čak je i suradnja između liječnika i prirodnih i duhovnih iscjelitelja u SR Njemačkoj zabranjena zakonskim odredbama o zanimanju i radu.³ Za mnoge predstavnike medicinskog establishmenta djelovanje nevidljive duhovne snage na ljudski organizam ne može se

postići gledano sa stanovišta razuma, za njih je teško pogledati izvan okvira tog suženog horizonta službene znanosti.

Ako se još i u 90-im godinama, osobito u Njemačkoj, moramo boriti protiv velikih otpora, predrasuda i krivih informacija glede iscjeljivanja duhovnim putem, možemo si živo predočiti s kojim velikim problemima se morao suočiti i pobijediti ih Bruno Gröning čijim djelovanjem su se u Njemačkoj 50-ih godina događala zapanjujuća iscjeljenja.

Neznanje, zavist, svjetonazorne predrasude i zastrašujuća površnost u provjerama obilježile su u medijima sliku tog čovjeka, koja je u strahovitom proturječju sa zabilježenim izjavama većeg broja svjedoka tog vremena, stručnim procjenama (vidi poglav. 2) i izvješćima o iscjeljenjima koja su mi bila dostupna za ovu knjigu. Uz to je često bio moguć i osobni razgovor sa svjedocima tog vremena.

Tijekom mojih istraživanja nisam naišao samo na duboko razumijevanje za bit duhovnog iscjeljivanja, također su mi postajali sve jasniji i drugi skriveni razlozi za sve te dijelom masivne otpore od strane etabliranih institucija društva spram tog prastarog i primarnog oblika iscjeljivanja. Shvatio sam zašto je čovjek poput Brune Gröninga, koji je radikalno zastupao potisnuto znanje o snazi duha i koji je besplatno iscijelio tisuće ljudi koje je stari sistem proglasio neizlječivima, morao postati opasnost za snage u društvu koje su svoju moć zasnivale na neznanju i patnji stanovništva.

U tom se kontekstu medicinska znanost (sudbonosan splet farmaceutske industrije, medicine i državnih institucija) ali i velike crkve smatraju odgovornima za bezbrojnu patnju naših dana koristeći često nejasne informacije.

Povod za ovu knjigu bila je konačno i činjenica da se nisu događala iscjeljenja samo za života Brune Gröninga, već i nakon toga. Samim se prenošenjem njegovog učenja i dan danas događaju u sve većoj mjeri iscjeljenja čak i teških organskih oboljenja. Pored izvješća o iscjeljenjima iz vremena Brune Gröninga mogao sam dobiti uvid u preko tisuću izvješća o iscjeljenjima i pomoći danas. Kod nekih zapanjujućih iscjeljenja bile su priložene liječničke potvrde.

U jednom uistinu „strašnom vremenu“ (heillose Zeit) učenje Brune Gröninga (a u to sam se kao liječnik mogao i uvjeriti) otvara put ka iscjeljivanju koje ranije ne bih smatrao mogućim. I sami oni na koje je konvencionalna medicina stavila žig „neizlječiv“, mogu na ovom putu dobiti pristup iscjeljujućoj snazi (Heilkraft) koja ne poznaje „neizlječivo“.

Zbog moje liječničke odgovornosti prema tim ljudima napisao sam ovu knjigu. Također pozivam i moje kolege da postanu svjesni svoje

odgovornosti prema pacijentima i da se uistinu dalje obrazuju. Pozivam na oslobađanje od dogmatske suženosti školske medicine koja je jednostrano orijentirana na tijelo. Pozivam na otvaranje iscjeljivanju duhovnim putem. Samo onda kada nauče raditi ne više protiv već zajedno s najvećim liječnikom svih ljudi, kako je Bruno Gröning nazivao gospodina Boga, liječnici će moći izaći na pozornicu i postati istinskim liječnicima.

Uspjesi svih tih liječnika, koji su se odvažili na taj korak, govore jezikom koji nije nerazumljiv.

Matthias Kamp

„Mislim da iscjeljivanje nematerijalnim putem, iscjeljivanje duhovnim metodama ima budućnost neslućenih mogućnosti. Mislim da će se to područje izdići iznad onoga što danas s pravom ili ne označavamo „funkcionalnim“ i da će također obuhvatiti sve organsko. Pred sobom vidim svjetlucaње zore jednog novog doba u kojem će izvjesni kirurški zahvati (npr. Na unutarnjim izraslinama) predstavljati puko krpanje, uz užasavanje da je nekada uopće postojalo tako ograničeno znanje o iscjeljujućim metodama. Jedva da će tada još biti mjesta za stare lijekove. Strano mi je bilo kakvo degradiranje moderne medicine i kirurgije. Naprotiv divim se obadvjema. Ali dopušteno mi je da se sretnem s nevjerojatnim energijama, koje se nalaze u samoj ličnosti, a i s onima koje izvire izvan nje, a koje uz izvjesne uvjete mogu kroz nju prostrujati, a ne mogu ih drugačije nazvati nego božanskima. To su snage koje mogu iscijeliti ne samo funkcionalne poremećaje, već i one koje su organski uvjetovane i koje se ispostave kao puke popratne pojave duševno-duhovnih pojava.“

Prof. dr. Carl Gustav Jung⁴

Govor Brune Gröninga

31. 08. 1949. na Traberhofu u Rosenheimu

„Moji dragi sugrađani! Moje sestre i braćo!

Svi vi već godinama tražite pomoć. Svi vi već godinama tražite svoje zdravlje koje ste već prije puno godina izgubili. Znam da su se tu i drugdje okupljali ljudi gdje god sam koračao i stajao, i svuda je bila ista slika. Svatko traži pomoć, svatko traži iscjeljenje. Ne želim time reći da su liječnici, koji su možda učinili sve da bi vam pomogli loši, jer nisu bili u stanju da vam tu pomoć i pruže. Ne. Liječnik je dao sve od sebe da vam pomogne. Liječnicima nije dano da svima pruže pomoć koja se očekuje.

Ali jedno se mora reći. Jedini liječnik, liječnik svih ljudi jeste sam naš gospodin Bog.

Čovjek se već prije više tisućljeća udaljio od prirode, od vjere u našeg gospodina Boga. Svatko je vjerovao da se sam može probijati. „Sada smo na ovoj zemlji i sredit ćemo se kako želimo, već ćemo si nekako znati pomoći“, mislili su ljudi. Ali ja vas uvjeravam da nikome ne može biti pomognuto bez našeg gospodina Boga.

Jedino On jest i ostaje naš otac, sam On jest i ostaje najveći liječnik svih ljudi! I onaj tko vjeruje da se može odvojiti od prirode, koju je tako lijepu stvorio gospodin Bog ovdje za nas, taj neka ide kamo hoće. Čovjek je mislio da se može razlikovati od drugih tako što će okrenuti leđa prirodi i početi se penjati po stepenicama kulture. Tu je pogreška, tu je ključ. To je ono što nedostaje ljudima: priroda. Vratimo se prirodi, vratimo se našem gospodinu Bogu, vratimo se vjerovanju u gospodina Boga, vratimo se vjerovanju u dobro u čovjeku!

Ja osobno ne pitam kojoj religiji i nacionalnosti pojedinac pripada. Najvažnije je da nosi gospodina Boga u srcu. Ali onaj tko je izgubio vjeru, a želi imati pomoć Božju, mora ponovo pronaći put do vjere u našeg gospodina Boga. Onaj tko je pronašao put i vjeruje i tko osjeća kao dužnost da točno slijedi tu vjeru, njemu je ta pomoć data.

Svakom čovjeku sam uvijek dao na znanje: Tko je našao put do mene neka ostavi kod kuće strah i prije svega novac (...). Molim vas da mi ne nabrajate vaše patnje pojedinačno (...).

Jedno vam moram priznati, a to ćete mi i vi potvrditi: Prije su neke bolnice

bile potpuno zauzete. Danas se više ne može govoriti i o bolnicama i o stambenim zgradama, postoje još samo bolnice. Jer u svakoj stambenoj zgradi, gdje ljudi misle da se mogu osjećati dobro, postoje bolesnici. Tome mora jednom doći kraj i stoga smo na najboljem putu da si pomognemo. Moram vas upoznati s time da su se mnogi liječnici izjasnili spremnima da sudjeluju u tom velikom božanskom djelu.

Pozdravio bih gestu da se u potpunosti stavite na raspolaganje za pomaganje i iscjeljivanje ljudi. Tada bi napokon došao kraj bijedi ne samo jednog naroda, već svih naroda i svih ljudi.

Rječica egoizam je svima vama dobro poznata. Čovjek bi trebao biti samo jednom u životu egoist, i to primajući u sebe ponovo izgubljeno dobro – zdravlje (...).

Čovjek se ne treba tako čvrsto držati za svoju bolest, ne tako jako misliti na nju, već otpustiti. Treba se pitati: Što se događa u mom tijelu (...)?

Ukoliko se sve ovo vas tiče, ja tu ništa ne mogu napraviti sve dok imate ovlaštenje da primete Božju pomoć i to se tako treba i događati u božje ime“⁹

1. POGLAVLJE

Neshvaćeni

Ne postoji neizlječivo

Skoro niti o jednom čovjeku nije toliko puno pisano u poslijeratnoj Njemačkoj kao o Bruni Gröningu. Ubrzo nakon što su se u ožujku 1949. godine u Herfordu u pokrajini Westfalen razglasili prvi uspjesi o iscjeljenjima, njegovo ime je bilo u ustima svih ljudi. Privukao je tisuće ljudi koji su – pretrpjevši tjelesne i duševne udarce rata i koje je stari medicinski sustav otpisao – u njemu pronašli svoju posljednju nadu. On im je pričao o Bogu kao najvećem liječniku, ne samo na Traberhofu u Rosenheimu, već i u mnogim drugim mjestima Njemačke, i kao što su napisale jedne novine, „biblijske scene“ su postale stvarnost.

Razum je vrlo brzo u stanje takve događaje proglasiti bajkom jer se ne uklapaju u uvriježeni sustav uvjerenja, a činjenice ipak govore drugo. Nisu se samo u njegovo vrijeme mogla potvrditi iscjeljenja, već i danas nakon 30 godina od njegove smrti događaju se iscjeljenja samim praćenjem njegovog učenja, koja se medicinski ne mogu objasniti. Glede današnje katastrofalne situacije u zdravstvu postaje sve važnije da se ispita taj fenomen bez predrasuda. Onaj tko na prvo mjesto stavlja osobnu udobnost, taštinu i vlastitu novčarku i zbog toga prema prastarom maniru: „Što ne smije biti, ne može ni biti“ osporava nevjerojatne mogućnosti iscjeljivanja duhovnim putem, taj postupa neodgovorno.

Ali je također vrlo potrebno povući jasne razlike na tom skoro nepreglednom području „iscjeljivanja duhovnim putem“ i odvojiti pljevu od pšenice. Generaliziranja u smislu općeg odbijanja na osnovu negativnih iskustava jesu znak za nedostatak konsekvantne provjere. Svugdje se mogu sresti šarlatani koji od ljudske patnje žele napraviti vlastiti profit. Od toga nas neće zaštititi niti liječnička diploma niti da država prizna prirodne iscjelitelje (Heilpraktiker). Lakovjernost je uvijek krivo postavljena i upravo za oboljelog čovjeka može imati teške posljedice. Tu su vrlo potrebne informacije od

strane stručnih osoba koje nadilaze konvencionalno razmišljanje.

Zbog toga sam se odvojio od svih uobičajenih predrasuda i poveo sam se zapanjujućim izvješćima o djelovanju Brune Gröninga koje doseže do u današnje vrijeme. Moje rezultate sam iznio na slijedećim stranicama. Tko unatoč svim dokazima još uvijek ima problema da povjeruje u ovo što je rečeno neka se sjeti Shakespeareovih riječi:

„Ima više stvari na nebu i zemlji nego što si može sanjati
vaša školska mudrost“.¹

Čini mi se da ima smisla da se na početku takve provjere napravi izvješće o iscjeljenju koje bi živo svjedočilo o stvarnosti iscjeljujuće snage koja je putem riječi B. Gröninga i do danas ostala djelotvorna.

Već je više od pet godina Margarethe Mast (52) iz A. imala teške poremećaje cirkulacije u venama nogu (kronična venozna insuficijencija, CVI) što joj je zadavalo velike probleme.

Izvijestila mi je slijedeće:

„Cirkulacija krvi u nogama je bila loša, krv se nakupljala i kao posljedica toga nastao je veliki zastoj u obadvije noge. Niti jedan trenutak nisam mogla stajati na nogama, a da pri tom ne bih imala osjećaj da će mi se noge raspuknuti. U toplim ljetnim danima bilo bi osobito loše, a pri velikoj vrućini nepodnošljivo. Zbog tog problema potražila sam kućnog liječnika koji je dijagnosticirao gore opisano stanje i prepisao mi najjače kompresivne čarape. Svaki dan sam nosila te čarape. Čim bih sjela, morala bih odmah podići noge na stolac unatoč čarapama.

Zadnje dvije godine više nije bio dovoljan niti stolac da bi se ublažili moji bolovi. Bio mi je potreban veliki stol s jastučićem. Moj kućni liječnik mi je rekao da se ova bolest ne može izliječiti i da on može pokušati održati to stanje uz njegove propise i primjenu nekih stvari kod kuće (naizmjenično tuširanje, trljanje nogu, nošenje ortopedске obuće)²

Osim toga već 25 godina je patila od grčeva u listovima koji su se isključivo pojavljivali noću i opirali se svakoj liječničkoj terapiji. Nadalje je 20 godina imala kroničnu upalu kože lica koja se unatoč mnogim kremama i losionima nije uklonila (propisani su bili u to vrijeme volunimat 20 gr., acidum salicilicum 0,25, glicerin 7,5, eucerin cum aquos AA 50,0, liniolital – emulzija, aknefug – mlijeko).

Preko 30 godina su je mučili konstantni bolovi u leđima zbog kojih zadnjih 10 godina prije uvođenja u učenje B. Gröninga nije uopće mogla sjediti na normalnom drvenom stolcu. Morala je ostaviti svoj posao, a njezin suprug joj

je kod kuće napravio specijalni kauč. Ispod jastučića za sjedenje stavio je masivnu dasku, a naslonjač kauča je napravljen tako da gospođa Mast kod sjedenja mogla zauzeti poluležeći položaj. Zbog smetnje kod cirkulacije u nogama morala je još uvijek držati noge na povišenom položaju.

Liječnici su potvrdili tešku osteohondrozu L 4/5 i L 5/S 1. Raspravljalo se o odlasku u mirovinu, a ortopedski liječnici su to i potvrdili.³

Velika ograničenja u svakodnevnom životu, uvjetovana tim oboljenjima, dovela su do depresija koje su bile povezane s dubokom tugom, obeshrabrenjem i sve većim osjećajem bezizlaznosti. Ispunjavali su je osjećaji krivnje prema obitelji i neprekidan osjećaj da je zakazala u životu.

Gospođa Mast:

„Tako nije bilo čudo da se je ova nevolja prenijela na obitelj i da su djeca na kraju imala isto tako tužan izraz lica kao i ja. Taj osjećaj krivnje kojeg sam uzimala kao sasvim normalan mučio me je upravo godinama. Jako sam željela biti dobra majka, ali mi nije uspijevalo. Ta patnja koja je trajala preko dva desetljeća, ovdje se može opisati samo u naznakama. Ma koliko god sam se trudila da okrenem stvari na pozitivno, nije mi uspijevalo. Naprotiv na osnovnu patnju dolazila je druga patnja i nesreće su dolazile jedna za drugom. Svi liječnici, koje sam tih godina konzultirala, nisu mi mogli pomoći.“⁴

1988. godine gospođa Mast je doznala o učenju Brune Gröninga. Ubrzo poslije toga nastupila su već prva iscjeljenja: „Nakon uvođenja u učenje Brune Gröninga osjećala sam, izuzimajući kratke prekide, stalno struju u nogama. Ta struja je bila posebno fina i nježna. Prvo bi mi topli žmarci zahvatili donji dio potkoljenica, a zatim gornji dio da bi se na koncu to razlilo po cijelim potkoljenicama. Četiri mjeseca nakon uvođenja u učenje mogla sam skinuti kompresivne čarape. Otada nosim perlonske čarape kao i prije i uobičajenu obuću. Mogu duže vrijeme stajati bez problema. Više se ne pojavljuju nikakvi bolovi. Nakon iscjeljenja ne moram više podizati noge na povišeni položaj.“⁵

Gospođa Mast je iste godine, a na moju molbu i 1991. još jedanput otišla na naknadni pregled kod nadležnih kolega. 1991. god. napravljen je pregled doppler-ultrazvukom.

U nalazu je kolega napisao:

„Napravljen je pregled donjih ekstremiteta zbog sumnje na kroničnu venoznu insuficijenciju. Pregled obiju strana doppler-ultrazvukom nije potvrdio CVI. Ne može se uočiti nikakav vanjski varikozitet, točke pritiska venskog toka kao i znakovi tromboze negativni.“⁶

Nakon uvođenja u učenje Brune Gröninga nestali su i bolovi u leđima koji su je mučili već tri desetljeća. Ponovo je mogla spontano sjediti i satima na tvrdom stolcu. Sjedila je dnevno osam do deset sati na normalnom drvenom stolcu. Gospođa Mast ponovo može obavljati cjelokupne svoje obaveze kao domaćica i majka. Sedam mjeseci nakon uvođenja nestali su noćni grčevi u listovima koji su je mučili 25 godina. Nakon što je pola godine primala u sebe iscjeljujuću struju, zauvijek je nestala i upala kože koju je imala 21 godinu. Više joj nisu potrebne nikakve masti ni tinkture.

Slično joj se dogodilo s depresijama:

„Otkad sam u zajednici Brune Gröninga, nemam više depresija. Puna sam života. U obitelj je došla radost i jedna potpuno druga osviještenost međusobnih odnosa. Iznutra sam postala mirna i optimistična. Veselim se svakom danu mog novo poklonjenog života. Možemo iskusiti pomoć u svakom pogledu. O tome bih mogla svjedočiti svaki dan iznova. Ne mogu dovoljno reći hvala za ovaj moj novo poklonjeni život.“

Kako je sve to moguće putem učenja jednog pokojnika? Sa sigurnošću se ne radi o uobrazilji. Bili su mi dostupni nalazi liječničkih pretraga. Izjave pod prisegom osoba iz okruženja Margarethe Mast svjedoče na vrlo impresivan način njezinu patnju od više desetljeća. Osobno sam sreo iscijeljenu, a i puno drugih koji su se putem učenja Brune Gröninga iscijelili od oboljenja koja su trajala više desetljeća i mogao sam se osobno uvjeriti u njihovo dobro zdravstveno stanje.

Postoji li uistinu veza između današnjih događaja i čovjeka koji je na Traberhofu kod Rosenheima govorio pred 30 000 ljudi o Bogu kao najvećem liječniku?

Kada sam prije nekoliko godina po prvi puta čuo o Brunu Gröningu, osobito sam uočio slijedeće njegove riječi:

„Ne postoji neiscjeljivo, Bog je najveći liječnik.“⁸

U klinici sam doživljavao svakodnevno suprotno. Često sam vidio kako su pacijenti, iznutra slomljeni prognozom kao: „S time morate živjeti“ ili „Dajem vam još pola godine“, napuštali bolnicu i bez ikakve nade gledali u ostatak života. Kada bih upitao kolege kako dođu do toga da kažu takve prognoze, ukazivali bi na statistiku i njihovo osobno iskustvo i govorili bi da žele biti poštteni prema pacijentima i da im ni u kom slučaju ne žele buditi lažne nade. Može li se akceptirati takav stav? Može li statistika dati pouzdane izjave o pojedinačnim sudbinama? Može li se prihvatiti da liječnik, budući da ne želi buditi lažne nade, umjesto toga izazove lažnu beznadnost?

Što je sada istina? Tko je u pravu? Liječnik koji iz svog iskustva pacijentu predaje „neiscjeljivo“ u njegov život, ili ovaj nepoznati čovjek koji nema nikakvu akademsku naobrazbu i koji je samo završio pučku školu, a ipak se usuđuje javno tvrditi da ne postoji neiscjeljivo? Milijuni liječnika već stoljećima u svom poštenom zalaganju teže oslobađanju ljudi od kandži bolesti. U modernim državama jedva da postoji bojazan da se zbog novaca i zalaganja liječnika ne pomogne ljudima u tisućama bolnica. S druge strane se ne smije zanemariti da su mogućnosti tradicionalne školske medicine ograničene. Statistike su jasne. Unatoč ogromnim ulaganjima i dalje se može uočiti znatan porast učestalosti oboljenja. I nadalje žestoko predvode oboljenja srca i krvotoka, reuma, alergije, tumori i mnoge druge.

Liječnik dr. Scheiner iz Münchena o tome piše:

„Statistika po vrstama bolesti znanstvenog instituta „Općeg mjesnog zdravstvenog osiguranja“ (AOK) u Bad Godesbergu iz 1988. godine pokazuje da je učestalost oboljenja i dalje u porastu. (...). Pri tome AOK-ova statistika po vrstama bolesti uspoređuje slučajeve bolnica iz 1980. s onima iz 1988. Može se konstatirati znatan porast u svim sektorima. Tako su psihijatrijska oboljenja porasla za oko 50%, bolesti živčanog sustava i osjetilnih organa za 70%, bolesti skeleta, mišićnog i vezivnog tkiva čak za 90%, tumori za 30%, bolesti krvotoka za 35%. Istovremeno još nikada u povijesti naše zemlje nije po glavi i godini zatraženo i izvršeno tako puno liječničkih usluga. Godišnje njemački liječnici prepisu 500 milijuna recepta – naslagani jedni na druge sazidali bi toranj koji bi 200 puta bio veći od kölnske katedrale!“⁹

Medicina je u krizi. Uz sve neosporive uspjehe u savladavanju akutnih oboljenja ona najvećem dijelu bolesnika može pružiti ublaženje, ali više ne i iscjeljenje.

S druge strane pred sobom imam tisuće izvještaja o pomoćima i iscjeljenjima iz prethodnih godina koja su se dogodila priklijanjem učenju Brune Gröninga. Otkud ova razlika? Nije li to možda stoga što je moderna medicina zaboravila Jednog koga je Bruno uvijek stavljao u središte svog djelovanja riječima:

„Najveći liječnik svih ljudi jest i ostaje naš Gospodin Bog.“¹⁰

Da bi se nešto više doznalo o tim pitanjima, na slijedećim stranicama želim pobliže opisati događaje oko Brune Gröninga i njegov život.

Čudo iz Herforda

Uz ime Bruno Gröning neodvojivo su vezani i događaji iz Herforda koji su se dogodili u ožujku 1949. godine. Tada je uspjeh iscjeljenja devetogodišnjeg Dietera Hülsmanna, koji je godinama patio od progresivne mišićne distrofije (neiscjeljive bolesti kod koje mišići postaju sve slabiji, a u nekim slučajevima već u ranim godinama uslijedi smrt), označio početak javnog djelovanja koji seže do danas.

Dr. phil. Kaul u svojoj knjizi „Čudo iz Herforda“ izvještava:

„Na tisuće bolesnih, među kojima su i oni s vrlo teškim i trajnim bolestima, dolaze u mali gradić u pokrajini Westfalen među čijim zidovima se krije čudotvorni liječnik. Autobusima, kamionima, autima i pješice, konjskom zapregom i biciklima, na dječjim kolima (tarnicama), u invalidskim kolicima i bolničkim kolima, – danonoćno dolaze mase ljudi u Herford na Wilhelmov trg (...) prema kući broj 7, u kojoj je Bruno Gröning dobio smještaj od roditelja djeteta koje je on iscijelio. Ljudska bijeda, koja se tu očituje, potresna je i bezgranična. (...) Slijevaju se tu iz svih dijelova Njemačke, (...) iz svih gradova i slojeva, Amerikanci, Englezi, Belgijanci, Švicarci, Šveđani, Mađari, Poljaci, čak i Cigani, koji se nakon uspješnog iscjeljenja jednog njihovog nijemog djeteta okupljaju tu u većim grupama.“¹¹

On nadalje piše:

„Moje izvješće odgovara stvarnosti i drži se samo onoga što sam mogao vidjeti vlastitim očima. Išao sam također i za glasinama i razgovarao s iscijeljenima. I sam sam stajao u masama onih, koji su tražili iscjeljenje, ispred kuće na Wilhelmovom trgu u Herfordu. Jednu cijelu noć sam boravio u kući „čudotvornog doktora“ i iz neposredne blizine sam promatrao sve što se tu zbivalo. Razgovarao sam s svećenicima i liječnicima. (...) U Herfordu sam živio tri dana i noći, radio sam, istraživao i pokušavao pronaći odgovor na pitanje o misteriju iz Herforda koje danas pokreće već milijune ljudi.“¹²

Na kraju je dr. Kaul sažeo svoje rezultate u slijedećim riječima:

„Nitko ne može osporiti da je Bruno Gröning iscijelio već mnoge bolesnike koji su do sada slovili za neiscjeljive. Školsko znanje žuri da objasni da to nije ništa izuzetno, već da se radi o oboljenjima koja svoje korijene imaju u oblasti duševnog. Ali zašto je školska medicina u ovoj metodi liječenja imala do sada tako malo uspjeha, o tome se ne govori. Ili su ti slučajevi tako rijetki da se o njima radije sasvim šuti? ‘Nova iscjeljujuća metoda’ u Herfordu je u svakom slučaju vrijedna pažnje koja joj se ukazuje,“¹³

Državne ustanove nisu mogle dijeliti ovo oduševljenje. Mjesni zdravstveni zavod dopustio je Bruni Gröningu u najpovoljnijem slučaju mogućnost utjecaja na duševna oboljenja. Kratko nakon njegovog javnog djelovanja u Herfordu zabranjeno mu je iscjeljivanje.

Razlog zabrane je bio „Zakon o alternativnom liječenju kao neslužbenom zanimanju“, kratko nazvan „Zakon o alternativnim terapeutima“. Unatoč tomu i nadalje su dolazili ljudi koji su tražili iscjeljenje i djelomično bi boravili preko dana ispred kuće u kojoj je boravio Bruno Gröning. Tih dana on je primio oko 80 000 pisama, a katkad bi se tamo našlo 5 000 ljudi. Nekoliko puta je vlast ublažila zabranu potaknuta pritiskom događaja. Napokon je Bruno Gröning početkom lipnja 1949. napustio Herford i odgovorio je na jedan poziv iz Hamburga. Ali mu ni tamošnje vlasti nisu dozvolile djelovanje zbog očite bojazni od masovne najezde bolesnih.

Zatim su mu došli iz časopisa „Revue“ i ponudili mu financiranje za znanstveno ispitivanje njegovog djelovanja na univerzitetskoj klinici u Heidelbergu. To bi mu olakšalo put do bolesnika. Istraživanje u odjelu čuvenog liječnika prof. von Weizsäckera koji se bavio psihosomatikom, donijelo je dobar rezultat. Znanstvenici su došli do zaključka da „Bruno Gröning nije šarlatan, hipnotičar, čudotvorni liječnik, već nadareni psihoterapeut koji nije liječnik (liječnik duše)“¹⁴

Njegova iscjeljenja su potvrđena. Unatoč tomu nije mu uručeno priznanje; izostao je i neometan put do bolesnika. Budući da se u Heidelbergu ponovo okupila masa ljudi, Bruno Gröning je odgovorio na poziv da ode na Traberhof kod Rosenheima. Vlasnik, gospodin Harwart, nadao se iscjeljenju svoje paralizirane šogorice i htio je ponuditi Bruni Gröningu jedno mirno mjesto. Ali putem objavljivanja u štampi uskoro se na Traberhofu okupilo više od 30 000 ljudi. I tu je izvještavano o mnogim iscjeljenjima (vidi također poglavlje 4). Bavarska vlada se u početku ponašala dobronamjerno, ali je zatim pozivajući se također na „Zakon o prirodnim iscjeliteljima“ zabranila djelovanje Brune Gröninga.

On je tražio nove mogućnosti za dobivanje pristupa onima koji su tražili pomoć. Njegov cilj da otvori zdravstvenu ustanovu u kojoj će moći djelovati u suradnji s liječnicima, propao je zbog otpora vlasti. Potom je radio s jednim prirodnim iscjeliteljem u njegovoj ordinaciji kod Münchena, ali je uskoro došlo do prvog sudskog spora (1952.). Iako se državno odvjetništvo žalilo, oslobođen je od optužbe da se ogriješio o „Zakon o prirodnim iscjeliteljima“. Sud je zaključio da nije bio sasvim jasan pravni položaj u proturječnom stavu bavarskih vlasti koje su u početku dozvolile njegovo djelovanje. Njegovo iscjeljujuće djelovanje je zabranjeno i zbog toga što je supsumirano u

odredbama Zakona o prirodnim iscjeliteljima, a time postignuto da ovisi o posebnoj dozvoli vlasti (vidi također pogl. 5).

Potom se u Zdravstvenom zavodu u Stuttgartu Bruno Gröning angažirao na dobivanju dozvole da smije raditi kao prirodni iscjelitelj. (1953.). Ali njegov zahtjev je odbijen uz otrcane argumente (vidi također pogl. 5).

1953 je osnovana „Gröningova udruga“ koja je za svoje djelovanje trebala imati zakonsku podlogu. Sada je Bruno Gröning govorio onima koji su tražili iscjeljenje unutar pojedinačnih zajednica (mjesnih grupa) Gröningove udruge u Njemačkoj i Austriji.

Budući da su se i dalje događala iscjeljenja, 1955. godine je ponovo pokrenut protiv njega postupak. Pripreme za glavnu raspravu protegle su se do sredine 1957. godine. Konačna presuda nije donesena jer je Gröning prije završetka spora umro u Parizu 26. 01. 1959.

Mnogi koji su se nadali pomoći, odustali su. Nakon toga zajednice su se smanjile. Ali tada se dogodilo ono nevjerojatno: I dalje su se događala iscjeljenja kao što je on to pretkazao. Nakon duge pauze od početka 80-ih počele su ponovo rasti zajednice pod vodstvom Grete Häusler koja je i sama putem Brune Gröninga dobila iscjeljenja. Od 1992. postoji više od 170 zajednica u cijeloj srednjoj Europi. Sve više ima izvještaja o neobičnim iscjeljenjima. Imao sam priliku da neka točno provjerim i mogao sam nedvojbeno potvrditi medicinski neshvatljiv događaj. Otkad sam se uvjerio da ta iscjeljenja počivaju u današnje vrijeme na činjenicama, htio sam više doznati o Bruni Gröningu, njegovoj ličnosti, njegovom karakteru. Putem izjava mnogih svjedoka tog vremena, s kojima sam djelomično mogao i osobno razgovarati, putem osobnih zapisa Brune Gröninga i putem njegovih predavanja koja su zabilježena na tonskoj vrpci, dobio sam jednu vrlo živu sliku o njegovoj ličnosti. To treba biti tema slijedećeg poglavlja.